

Bilag til bet. o. lovf. om social service

bistand til nødvendige opgaver i hjemmet, kan modtage hjælp til disse funktioner.

Dette betyder, at den enkelte kommune er ansvarlig for, at der findes en hjemmehjælpsordning i kommunen, som sikrer, at ældre og handicappede kan få opfyldt deres behov for hjælp og pleje.

Denne forpligtelse for kommunerne er uddybet i Socialministeriets vejledning om sociale tilbud til ældre m.fl. fra juni 1996.

Det fremgår blandt andet heraf, at der ved kommunens vurdering af det konkrete behov for hjælp skal ske en samlet bedømmelse af familiens situation.

Det forudsættes herved, at husstandens eventuelle øvrige familiemedlemmer deltager i udførelsen af de praktiske opgaver i hjemmet, men samtidig skal der ved vurderingen af behovet for hjælp ikke stilles krav, der går ud over de krav, der normalt stilles til disse parter.

Der kan i den forbindelse ses på, hvordan arbejdsopgaverne i hjemmet blev fordelt før, der opstod behov for hjemmehjælp.

Det er hensigten til serviceloven at udarbejde en tilsvarende vejledning. De ovenfor nævnte retningslinjer vil indgå i den nye vejledning.

Spørgsmål 15:

Vil ministeren oplyse om realitetsforskellen i lovforslaget, hvor selvejende institutioner er direkte nævnt, når det handler om dagtilbud for børn, mens selvejende institutioner på f.eks. plejehjemsområdet er benævnt som andre opgaveudførere?

Svar:

På voksenområdet er der – til forskel fra børne- og ungeområdet – ikke tale om egentlige institutionspladser, men om pladser i botilbud og en række servicetilbud. I praksis er der et betydeligt behov for fleksibilitet på området, idet der i voksengruppen er meget forskellige behov, som bedst tilgodeses med fleksible løsninger. På både børne- og ungeområdet og på voksenområdet kan opgaverne løses af selvejende institutioner, og kommunen eller amtskommunen har i alle tilfælde ansvaret for såvel tilbudenes kvantitet som kvalitet.

Spørgsmål 19:

I bistandsloven er det i § 73, stk. 6, fastlagt, at betalingen fastsættes for et regnskabsår ad

gangen på grundlag af dagtilbudenes budgetter. Bestemmelsen ses ikke videreført i lovforslaget.

Vil en kommune, der i et år har ledige pladser, kunne reducere en institutions budget i det efterfølgende år med et beløb svarende til antallet af ledige pladser i det foregående – uden samtidig at nedsætte forældrebetalingen? Eller med andre ord vil en kommune kunne opkræve 20 pct. i forældrebetaling i et kalenderår og dernæst 40 pct. i det følgende kalenderår, sådan at forældrebetalingen holder sig på 30 pct. i en af kommunen fastlagt budgetperiode på 2 år?

Svar:

Jeg kan oplyse, at jeg vil fremsætte ændringsforslag til lovforslaget, hvorefter reglen om, at fastsættelse af forældrebetalingen skal ske for et år ad gangen på grundlag af dagtilbudenes budgetter, genindsættes.

Det følger herefter, i lighed med de gældende regler i bistandsloven, at det ikke vil være i overensstemmelse med betalingsreglerne at budgettere ud fra andre forudsætninger, end at forældrebetalingen fastsættes som 30 pct. af årets budgetterede udgifter.

Det følger ligeledes, at det ikke er i overensstemmelse med betalingsreglerne at nedsætte dagtilbudenes budgetter, f.eks. på grund af et tidligere års underskud, uden at nedsætte forældrebetalingen tilsvarende.

En del af spørgsmål 20:

På hvilken måde tages der højde for, at et overskud på driften af en daginstitution ikke udloddes til ejerkredsen af institutionen?

Svar:

Private virksomheder, der vil drive dagtilbud med tilskud fra kommunen, har herefter mulighed for at gøre dette ved at oprette en puljeordning, jf. lovforslagets § 10 svarende til bistandslovens § 70, og herigennem indgå aftale med en kommune om ydelse af et tilskud pr. barn til ordningen.

Det er kommunen, der afgør, om den vil yde støtte til en puljeordning, og i givet fald med hvilket beløb. Det er en generel forudsætning, at kommunen har en forpligtelse til at påse, at de ydede tilskud og forældrebetalingen alene anvendes efter formålet, dvs. til pasning af børn i puljeordningen.